

Có một ngày, ba mẹ sẽ già đi

ISSN: 2734-9195

14:10 06/11/2024

Ba mẹ không cần tôi phải thành công, giàu có, mà điều họ mong muốn nhất là được nhìn thấy con mình hạnh phúc, sống an lành và biết trân trọng những giá trị nhỏ bé trong cuộc sống.

Tác giả: **Nguyễn Văn Nhật Thành**

Giáo viên Trường THPT Vĩnh Định – Huyện Triệu Phong – Tỉnh Quảng Trị

Một ngày nào đó, giữa những bước chân vội vã của cuộc đời, tôi chợt nhận ra, ba mẹ mình đã già. Đó không phải là sự già nua đến trong một ngày, hay tuần, mà là cả một hành trình dài, lặng lẽ, từng bước từng bước trôi qua mà tôi vô tình không để ý.

Khi còn bé, ba mẹ trong mắt tôi là những con người mạnh mẽ, bất khuất, có thể làm mọi thứ. Họ có thể bế bồng tôi trên tay, chạy cùng tôi qua những cánh đồng xanh rì, dắt tôi đi khắp nơi với nụ cười tươi sáng trên môi. Nhưng có lẽ, vì quá mãi mê với tuổi trẻ, với những dự định cá nhân, tôi đã không nhìn thấy từng nếp nhăn chậm chậm xuất hiện trên khuôn mặt họ.

Tôi còn nhớ ngày mình lên đại học, cái ngày tôi lần đầu tiên rời xa vòng tay ba mẹ. Khi ấy, ba đã bước qua ngưỡng cửa của tuổi năm mươi, nhưng tôi vẫn thấy ba mạnh mẽ lắm, mẹ vẫn nhanh nhẹn lắm. Cả hai vẫn chăm lo cho tôi từng chút một, từ bữa ăn đến giấc ngủ, lo lắng cho tôi từng đường kim mũi chỉ. Tôi cứ nghĩ rằng, thời gian với ba mẹ như thể dừng lại ở đó, họ sẽ mãi mãi là điểm tựa vững chắc cho tôi. Nhưng rồi tôi lớn lên, đi làm, đi xa hơn, và rồi một ngày về nhà, tôi mới nhận ra, thời gian không dừng lại cho ai cả.

Những vết nhăn trên khuôn mặt ba mẹ ngày càng rõ hơn, tóc ba không còn đen tuyền như trước, thay vào đó là những sợi bạc pha trộn. Mẹ không còn nhanh nhẹn như ngày nào, mỗi bước chân dường như đã chậm lại. Những công việc mà trước đây ba mẹ có thể làm nhanh gọn, giờ đã phải cẩn thận, kỹ lưỡng hơn. Tôi bàng hoàng nhận ra rằng, ba mẹ đã già.

Ảnh sưu tầm

Có một ngày, tôi sẽ không còn nghe thấy tiếng ba mẹ gọi tên tôi như những buổi sáng sớm nữa. Cái cảm giác mất mát ấy khiến lòng tôi chùng xuống, ngổn ngang những suy nghĩ về cuộc đời, về những điều mà tôi chưa kịp làm cho ba mẹ. Tại sao khi còn trẻ, tôi không dành nhiều thời gian hơn để ở bên ba mẹ? Tại sao tôi lại bận rộn với công việc, với những mối quan hệ ngoài xã hội mà quên mất rằng thời gian ở bên ba mẹ là hữu hạn?

Ba mẹ không cần những món quà đắt tiền, không cần những chuyến du lịch xa hoa. Điều họ cần chỉ đơn giản là thời gian, là sự quan tâm, là những khoảnh khắc bình dị nhưng đầy ấm áp bên con cháu. Một chén trà nóng, một câu chuyện kể lại của ngày hôm qua, hay đơn giản là cái nắm tay nhẹ nhàng cũng đủ để ba mẹ cảm thấy hạnh phúc. Nhưng sao tôi lại không nhận ra điều đó sớm hơn?

Thời gian không bao giờ dừng lại, và điều đáng sợ nhất là nó không chờ đợi ai. Ba mẹ cũng không thể mãi mãi trẻ trung, khỏe mạnh như những gì tôi từng hình dung. Rồi một ngày, họ sẽ yếu đi, không còn đủ sức để chăm sóc tôi như trước. Và rồi, tôi sẽ phải đối mặt với thực tế rằng, người mà tôi luôn dựa dẫm, yêu thương sẽ không còn bên cạnh mãi mãi.

Ảnh sưu tầm

Nhìn lại quãng thời gian đã qua, tôi thấy mình may mắn khi còn có cơ hội để bù đắp, để yêu thương và chăm sóc ba mẹ. Nhưng không phải ai cũng có được điều đó. Nhiều người chỉ nhận ra giá trị của gia đình khi mọi thứ đã trôi qua, khi những người thân yêu nhất đã không còn bên cạnh. Khi đó, mọi sự hối tiếc đều trở nên vô nghĩa.

Tôi nghĩ, trong cuộc sống này, không có điều gì quan trọng hơn tình cảm gia đình. Ba mẹ đã hi sinh cả cuộc đời để nuôi nấng, chăm sóc tôi. Họ đã trải qua biết bao khó khăn, vất vả, thậm chí cả những hy sinh thầm lặng mà tôi chưa bao giờ nhận ra. Có một ngày, ba mẹ sẽ già đi, điều đó là không thể tránh khỏi.

Nhưng điều mà tôi có thể làm, là dành thật nhiều thời gian bên cạnh họ, để yêu thương, chăm sóc, và trân trọng từng giây phút mà tôi còn có họ.

Thế giới ngoài kia rộng lớn và đầy những cám dỗ, nhưng cuối cùng, điều quý giá nhất vẫn là gia đình. Ba mẹ không cần tôi phải thành công, giàu có, mà điều họ mong muốn nhất là được nhìn thấy con mình hạnh phúc, sống an lành và biết trân trọng những giá trị nhỏ bé trong cuộc sống. Tôi chợt nhận ra rằng, hạnh phúc không phải là những thứ xa xỉ hay to lớn, mà chỉ đơn giản là được ngồi bên ba mẹ, cùng uống một tách trà, nghe họ kể lại những câu chuyện xưa.

Cuộc sống này ngắn ngủi lắm, ba mẹ sẽ già đi, và rồi họ sẽ rời xa tôi. Nhưng tình yêu thương mà họ để lại sẽ mãi mãi trong tim tôi. Những ký ức về những ngày thơ ấu, về những lần ba mẹ dắt tay tôi qua con đường làng, hay những bữa cơm gia đình ấm áp, sẽ luôn là nguồn động lực để tôi tiếp tục cuộc sống, để tôi trân trọng những giá trị mà ba mẹ đã truyền lại. Và tôi biết, dù ở bất cứ đâu, ba mẹ vẫn luôn dõi theo tôi, luôn yêu thương tôi như ngày nào.

Ba mẹ sẽ già đi, nhưng tình yêu họ dành cho tôi thì không bao giờ già. Tôi sẽ học cách sống chậm lại, để dành thời gian cho những điều quan trọng nhất, và để yêu thương ba mẹ nhiều hơn, trước khi thời gian trôi qua quá nhanh và tôi không còn cơ hội để nói lời yêu thương ấy.

Tác giả: **Nguyễn Văn Nhật Thành**

Giáo viên Trường THPT Vĩnh Định – Huyện Triệu Phong – Tỉnh Quảng Trị